

SAPNAĆ (1) *vb pf*

3 sg m *praet* sãpnął.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. sapiac.

Wydać donośny odgłos będący przejawem zagniewania [czym]:

Zwrot: »nosem sapnać«: Piżą tak o okrutności tego Iuftyńianá/ iż ilekroć nosem rozrzázánym íapnął/ káždy raz dał ściąg przyiacielá Leoncyowego. BielKron 167.

Formacje współrdzenne cf SAPAĆ.

MN